

॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ इत्यारण्यके पर्वणितैलकंठीये भारतमावदीपे षणवत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २९६ ॥ ॥ ५ ॥

सत्यवानुवाच यदिते गमनोत्साहः करिष्यामितवप्रियं ॥ ममत्वामंत्रय गुरुन्ममां दोषः स्पृशेदयं ॥ २२ ॥ मार्कण्डेय उवाच साभिवाद्या ब्रवीच्छुश्रूष्य
शुरं च महाव्रता ॥ अयं गच्छति मे भर्ता फलाहारो महावनं ॥ २३ ॥ इच्छेयमभ्यनुज्ञाता आर्ययाश्च शुरेण ह ॥ अनेन सह निर्गतुं न मेघविरहः क्षमः ॥ २४ ॥ गुर्व
ग्निहोत्रार्थं कृते प्रस्थितश्च सुतस्तव ॥ न निवार्यो निवार्यः स्यादन्यथा प्रस्थितो वनं ॥ २५ ॥ संवत्सरः किंचिदू नो न निष्क्रान्ता ह माश्रमात् ॥ वनं कुसुमितं द्रुपं परं कौ
तूहलं हि मे ॥ २६ ॥ द्युमत्सेन उवाच यतः प्रभृति सावित्री पित्रादत्ता स्नुषा मम ॥ नानयाभ्यर्थना युक्तमुक्तपूर्वं स्मराम्यहं ॥ २७ ॥ तदेषालभतां कामं यथा
भिलषितं वधूः ॥ अप्रमादश्च कर्तव्यः पुत्रिसत्यवतः पथि ॥ २८ ॥ मार्कण्डेय उवाच उभाभ्यामभ्यनुज्ञाता सा जगाम यशस्विनी ॥ सह भर्त्रा ह संती विहृदयेन
विदूयता ॥ २९ ॥ सावनानि विचित्राणि रमणीयानि सर्वशः ॥ मयूरगणजुष्टानि ददर्श विपुलेक्षणा ॥ ३० ॥ नदीः पुण्यवहाश्चैव पुष्पिताश्च न गतोत्तमान् ॥ स
त्यवानाह पश्येति सा वित्रीं मधुरं च ॥ ३१ ॥ निरीक्षमाणा भर्तारं सर्वावस्थमनिदिता ॥ मृतमेव हि भर्तारं काले मुनिवचः स्मरन् ॥ ३२ ॥ अनुव्रजंती भर्तारं ज
गाम मृदुगामिनी ॥ द्विधेव हृदयं कृत्वा तंच कालमवेक्षती ॥ ३३ ॥ इति श्रीम० आरण्यके पर्वणि पतिव्रतामा० सावित्र्युपाख्याने षणवत्यधिकद्विशतत
मोऽध्यायः ॥ २९६ ॥ ॥ ५ ॥ मार्कण्डेय उवाच अथ भार्या सहायः सफलान्यादाय वीर्यवान् ॥ कठिनं पूरयामास ततः काष्ठान्यपाटयत् ॥ १ ॥ तस्य पाटय
तः काष्ठं स्वदेवैः समजायत ॥ व्यायामेन च तेनास्य जज्ञेशिरसि वेदना ॥ २ ॥ सो भिगम्य प्रियां भार्यामुवाच श्रमपीडितः ॥ सत्यवानुवाच व्यायामेन म
मानेन जाता शिरसि वेदना ॥ ३ ॥ अंगानि चैव सा विचित्रिहृदयं दूयतीव च ॥ अस्वस्थमिव चात्मानं लक्षये मितभाषिणि ॥ ४ ॥ शूलैरिव शिरो विद्धमिदं संलक्ष
याम्यहं ॥ तत्स्वप्नुमिच्छे कल्याणि न स्यात्तुं शक्तिरस्ति मे ॥ ५ ॥ सासमासाद्य सावित्री भर्तारमुपगम्य च ॥ उत्संगे स्य शिरः कृत्वा निषसाद महीतले ॥ ६ ॥ ततः सा
नारदवचो विमृशंती तपस्विनी ॥ तं मुहूर्तं क्षणं वेलां दिवसं च युयोजह ॥ ७ ॥ मुहूर्तो दिवचापश्यत्पुरुषं रक्तवाससं ॥ बद्धमौलिं वपुष्मंतमादित्यसमतेजसं ॥ ८ ॥

अथेति कठिनं स्थालीं कठिनं निष्ठुरे स्थाल्यामिति विश्वः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ युयोज अनुचितवती ॥ ७ ॥ ८ ॥

* व्यत्ययेन पुंस्त्वं